

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Henrici Canisi[i] Noviomagi, Belgæ, Jn Academia
Ingolstadiensi SS. Canonum Profess. Ordinarii & Primarii,
Opera Quæ De Ivre Canonico Reliqvit**

Canisius, Heinrich

Coloniae Agrippinae, 1662

In Cap. Quod super 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62169](#)

ratione naturali perpetuò mentibus nostris inscripta est, cap. unico^{sup.} Depurificat post part. c. Translato 3, sup De confit. D. Thom. in 1, 2, qu. 103, art. 3, ad 2, Covarr. refol. lib. 1, cap. 17, n. 1, Ergo in gradibus illis olim divinā legē prohibiti restē hodie dispensatio sit. Negari tamen non debet, quia aliqui gradus in Levitico prohibiti adhuc hodie perseverent, videlicet inter parentes & liberos, inter fratrem & sororem, inter novicem & privignum, quia hi iure naturali pro-

bibit suū contrahere, ut suprā dictum est. Hinc Canon Concilii Tridentini: Si quis dixerit, eos tantum consanguinitatis & affinitatis gradus, qui Levitico exprimuntur, posse impedit matrimonium contrahendum, & dirimere contratum, nec posse Ecclesiam in nonnullis eorum dispensare, aut constitutere, ut plures impediant & dirimant, anathema sit. Concil Trident. a. Sess. 24, de Sacram matrim. can. 3.

In Cap. De infidelibus 4.

SUMMARIA.

1. Matrimonium infideliū etiam in gradu à lege canonica prohibito non dissolvitur ob baptismum.
2. Matrimonium cur dicatur individua consuetudo.

Sententia hujus Cap. est, quod matrimonium infideliū legitimū sit, etiam si contractum sit in gradu à iure canonico interdicto; nec ob id dissolvi, si alter, vel uterque eorum Baptismi Sacra nocte initetur. Ratio prioris membrī hoc textu redditus, quod Christus à Judæis interrogatus, Matth. 19, utrum licet ex quādam causa dimittere uxorem respondit: Quod Deus coniunxit, homo non separet. Per hoc innuens (inquit textus noster) matrimonium esse inter Judæos. Altera & hæc reddi potest, quod Judæi alioqui infideles non ligentur canonice sanguinibus, utpote quod extra Ecclesiam sit. Quid enim mihi de iis, qui foris sunt, judicare? inquit D. Paulus, 1, ad Corinth. 5. Et hanc rationem reddit Iacob. III. in e. Gaudemus 8, inf. De diuort. Unde sit, quod matrimonium etiam in secundo consanguinitatis gradu apud Ethnicos iure subsistat, juxtas duorum Instit. Denupt. cū apud Judæos, & apud hos quoque secundus gradus non sit inhibitus à lege Mosaica, teste Præposito

hic, de quo videc. 18, & 20, Levit. Posterioris vero membra, quod scilicet hujusmodi matrimonium per baptismum subsequentem non dissolvatur, superiore cap. hanc attulimus rationem, in eod cap. Gaudemus, quod per Sacramentum Baptismi non solvantur conjugia, sed crimina dimittantur.

Neque moverit in Judæis, quod ipsis permisus sit libelus repudiū, ut, si displicuerit uxor, pertueriat eam impunè dimittere, Deuter. 24, cap. 6. et can. Non satis xxxiv q. 1. At matrimonium legitimū dici non potest, quod non continet individualū vitæ consuetudinem, ut habet definitio matrimonii, tit. Instit. De patr. potest in pr. & in cap. Illud 11, sup. De præsumpt. Non igitur est matrimonium apud Judæos. In ejus solutione variant hic interpres. Sed repero, quæ dicta sunt suprā, * quod matrimonium id est dicatur indissolubile, consuetudo sive conjunctio, non quod semel legitime contractum nullā ratione dissolvi possit, sed quoad mentem contrahentium hoc est, quod non aliter contrahi possit, quam ut contrahentes perpetuo inter se vinculo conjuncti maneat. Nam ad tempus matrimonium contractum nullius momenti est, c. fin. sup. De condit. appos. Unde non nocet matrimonio, quod ex post facto per libellum repudiū aut aliter legitime dissolva tur.

In Cap. Quod super.

SUMMARIA.

1. Affinitas inter quos contrahatur.
2. Affines unde dicti.
3. Affinitas oritur etiam ex concubitu illico.

Hoc Cap. docemur, affinitatem tantummodo contrahi inter maritum & consanguineos

neos uxoris suæ, & è contrâ inter uxorem & consanguineos mariti sui. Unde sit, quod pater & filius cum matre & filia ex alio viro nata rectè matrimonialiter conjungantur. Idem est de duobus fratribus, & de duabus sororibus diversorum parentum, & sic de ceteris. Siquidem inter hos nulla est affinitas, eo quod primam personam contrahentium affinitas non excedat, per hunc text. nostr.

2. Unde quod Modestinus Jurise, respondit in l. Non facile 4, §. affines D. Degradib. & affin. dum inquit, Affines sunt viri & uxoris cognati, dicti ab eo, quod duas cognationes, quæ diversæ inter se sunt, per nuptias copulantur, & altera ad alterius cognitionis finem accedit, accipendum est eo sensu, quo jam diximus, utis dumtaxat affinis fiat cognatis uxoris suæ, & è diverso

uxor cognatis viri sui, non quod omnes cognati inter se affines siant. Quod satis ex eo clueet, dum sit, quod altera cognatio accedit ad alterius finem, id est, extremitatem. Ut enim ager non dicitur affinis vicini agro, quod hunc locum occupet, sed quod ad extremitatem ei conjugatur: ita & cognati viri non toti cognitioni uxoris affines sunt, sed ejus tantummodo fini, videlicet uxori. Idem est ex parte cognatorum uxoris ratione mariti sui.

Hic tamen repetere necesse est, quod supra ad Rubr. hujus l. it. meminimus, videlicet affinitatem hoc jure nostro non tantum oriri ex matrimonio, sed & ex concubitu illico, contra jus civile, quo non nisi ex justis nuptiis affinitas nascitur, d. §. affines, de quo latius ad cap. Non debet inf. eod.

In Cap. Quia circa 6.

SUMMARIUM.

1. Matrimonium olim inter consanguineos interdictum usque ad septimum gradum.
2. Rescriptum subreptitum nullius est momenti.
3. Dissimulatio expressa habet vim dispensationis.

Facti species hæc proponit. Erat quidam nobilis, qui cum matrimonium contraxisset cum Titia in quinto consanguinitatis gradu, & ex eadem prole suscepisset, postea prole sublatâ è medio, idem nobilis supplicavit summo Pontifici, ut in favorem prolis faceret sibi gratiam retinendæ Titiae in matrimonio. Quod & factum est, sed ex falsa causa allegata, utpote defunctâ ante prole. Id animadvertisens loci Episcopus rem ad summum Pont. fecit, qui hoc textu ira rescribit: *Dissimulare poteris, ut romaneant in copula sic contracta, cum ex separatione (sic ut afferis) grave videas scandalum imminere.*

Quod igitur hoc loco mentio fiat quinti gradus, id accidit propter jus vetus, quo matrimonium interdictum erat inter consanguineos, usque ad leptimum gradum, can. i. can. De consanguinitate & can. Nulli xxxv. quest. 3. Hodie vero ab eo discessum est & redictum usque ad quartum consanguinitatis gradum inclusivè, cap. Non debet inf. eod. ita quod in quinto gradu nullum amplius dispensatione opus sit. Interim manet decisio hujus cap. nostri quoad quatuor priores gradus, si eut supra cod. ad. 3, pleniùs diximus.

Non autem sine ratione Episcopus consuluit sumnum Pontificem, cum hæc gratia retinendi Titiam ex falsa causa impetrata fuerit. * At vero rescriptum ex narratione falsa causa obtentum, tamquam subreptitum, sive obreptitum (idem enim hæc duo significant, l. i, C. Sinuptia ex falso rescripto per.) nullius momenti est, c. Super literis 20, &c penult. sup. De rescripto Cartere enim debet mendax preceptor impetratis, ut loquitur textus in d. c. Super literis & in l. Et si legibus 5, C. Si contra ius vel util. publicam. Sed in rescripto summi Pont. semper tacite, licet expressa non sit hæc clausula, inesse intelligitur. Si preces veritate nitantur, c. 2. sup. De rescript. quamvis in rescripto Imperatoris ea necessariò sit exprimenda, l. fin. C. De diversis rescriptis.

Quod autem ait textus noster, dissimulare poteris, &c. mirum est, his verbis dispensationem contineri, ex sententia Glossæ, Innoc. Hostiensis, Joan. Andreæ, & Panormit hie; mirum est, inquam, propter textum in e. Cum jam dudum 18, in fine sup. De præbend. ubi inquit textus, quod multa per patientiam tolerantur, que si deducta fuerint in judicium exigente iustitia non debeant tolerari. Unde videtur, hanc dissimulationem textus nostri non habere vim dispensationis, sed solius patientiæ, utpote in iusta. Verum respondetur, ideo hic dispensationem intelligi, quod summus Pont. expressè hanc dissimulationem per-